

Sætt og hoyrt

Pætur sat í stovuni og las í bíbliuni. Konan og grannkonan sótu í køkinum, drukku kaffi og mósnaðu so tær ongatið tagdu.

Pætur við konuna:

»Konufólk koma ikki at finnast í himmiríki.«

»Hví tá,« spyr konan.

»Tí tað stendur í skriftini, »at har var kvirt eina lótu.« segði Pætur.

Hvat er felags fyri einar karðar og Th. Petersen—Kristian Djurhuus?

Karðarnir klórast og bitast um dagin, hálsefnast um náttina. Thorstein og Kristian klórast og bitast undan valinum, hálsefnast aftaná.

Einir góðir karðar karða ullavíglar.

Einir vána karðar karða tollvíglar.

VÍSDÓMSORÐ

Tann, sum vil fornerma eina kvinnu skal bert siga okkurt ringt um allar kvinnur ella eisini okkurt gott um eina einstaka kvinnu.

Kvinnur eru sum krokodillur. Tá tær

vilja fanga mannin, gráta tær, og tá ið tær hava fangað hann, eta tær hann.

Dóttirin: Mamma, ein maður situr við arbeiðsagentuni á knønum niðri í kjallaranum.

Mamman: Hvat ólukkan sigur tú?

Dóttirin: April, april. Tað er pápi, sum hevur hana á knønum.

VINKONAN VITJAR

DREKKA, BREYÐ, KEKS og
FRUK A MARMULATA
FAAST HJÁ KEYPMANNI TYGARA

**Haldið
Socialin**

Hetta vóru góð tíðindi at bera aftur at húsum.

Fyri dag morgunin eftir fóru tey gomlu bæði at træstast uppi í seingini. Hon skuldi upp at heita ein drekkamunn, áðrenn teir fóru avstað.

»Ligg tú við frið, stakal, tað er líkari, at eg sum maður eri, fari upp fyrst«, sigur Ketil.

Hon læt sær ikki siga, setti pleyrnarar út undan dýnuni og skuldi fram á gólv. Men tá tók hann og bendi hana flata aftur: »Nú skal tað verða, sum eg sigi«. So fór hann at kynda upp.

Kálvur fekkst ikki at vakna; gamli pjátraði uppi yvir honum, risti í hann, deildi, tók til at klípa, men ikki bar til. Kálvur bara mutlaði illfýsin og rullaði sær innan í dýnuni, líka snorksovandi. — »Skamm og last í mannin, tað veri og haldist«, blótast Ketil og tekur ein vátan vött og meiggjar hövdið á honum.

Tá græt Kálvur, og konan var sum eitt fok av seingini: »Lat mars barnið vera, nemur tú hann aftur, skal tað ikki vera gott av«, hon tók ein vadmalkokk í hondina. »Eg hugsaði tað altíð, tú fór at gera hververk, tú kom upp í morgun«.

»Lat liggja, lat liggja«, mutlar Ketil við uppgávuródd og fer at sköða seg.

Konan ger tað sama, hon sköðir seg eisini, setir skjúrtið upp og knýtir turrklæðhornini aftur um hálsin. So fer hon at matgera.

Ketil situr og glóir: »Hvar fer tú so snimma?«

Tá lær hon upp á hann næstan við gentulátri: »Eg komi við. Heldur tú, eg vil lata teg einsamallan av húsunum í nátt?«

»Nú ger tú meg býttan. Skal tú av seingini í morgun og vestur á Víkar?«

»Ja, unnar tú mær ikki at sleppa at svala á mær eina lótu?« Hon kom við einum kløvningi av føroyskum drýli at geva honum. »Eg veit ikki, hvat tú vil hava aftur við he-um bitanum«.

»Gev mær ein tálgamolæ.«

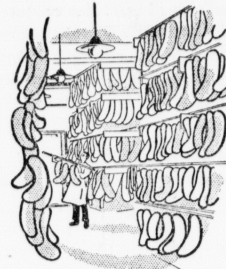
So ótu tey drýl og tál, drukku mjólkavatn oman á, hildu hendurnar saman, tá ið tey vóru liðug, og bóðu Jesus hava lov.

»Kálvur man ongan vanda hava av at liggja einsamallur eftir?«

»Nei, heldur tú hann svevur ikki til áljóst er? Hann er eingin reivlingur«.

So lögdu tey á rossið og fóru av stað út í góðveðrið. Jörðin var stírnáð. Allar stjørnur skinu og mitt um hvalvið hekk norðlýsið í síðum tjöldum. Rúmdirnar tóktust ovur víðar. Tað var mestsum áirnar ringdu, og rossið hógvaði í óði. So kvírr var stundin.

Tey gomlu errast upp bæði og kendu seg ung í sinninum. Ketil vildi hava konuna at seta seg upp at riða, men hon bað stöðga enn,

Tað eru roypkpylsurnar ið duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í royp-rúmið hjá Houlberg, har hundrad-tals nossligar roypkpylsur hanga lið um lið til at „búnast“ ... HOULBERGs roypkpylsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddraðar, vælsalraðar og vælbúnar ...

• Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØDBYEN KØBENHAVN

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kom-munukantorið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimtað. Bilstjórar verða áminnt, at teir ikki kunnu heimta grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmann fyri kommununa.

Froðbiar sóknar kommuna

Føroya Bjór

Øl- og Mineralvatnsvirki

Máltrað nr. 4

FØROYA PILSNAR
EKTA MALTØL

Citrón sodavatn
Appelsin limonada
Hindber limonada
Jørðber limonada
Vanille limonada
Appolinaris

Øl og mineralvatn verður bert sent til teir kundar, ið senda kassar og flaskur aftur. Sendið tómt góðs aftur!

EINAR WAAG Klakksvík.

til tey komu niðan um garðarnar: »Tí eg tori ikki at sita og breiða meg uppi á einum klyvjarossi, so fólk sær«.

»Ver ikki býtt at leggja í tað. Tú er ikki stuðláljótari enn aðrar, og nú gongur alt við hálvum tjógvunum niður undan skjúrtinum«.

Tá ið Kálvur vaknaði aftur í hálvalýsingini, legðist hann at rópa eftir drekkka, nú var hann so svangur, segði hann. Tá ið hann einki svar fekk, harðnaði hann á málinum og dukaði í bróstið. Men alt var hvírt, bara hösnini, ið sótu eftir bitunum, fóru upp at gáka. Tá leyp hann á fótur, reiv roypstovuhurðina upp og rópti uttar: »Hví kunna tit ikki svara mær ...?« Men hann hopraði afturá og stívnaði, tí lonin lá myrk og manntóm. Hann var sum eitt sál aftur í seingini og rullaði dýnuna rundan um seg. Eyguni starðu út í stovuna, og hvørja ferð, hann hoyrði eitt kis, kólnaði hann um hárröturnar og lovaði at halda uppat at synda.

Best sum hann liggur, gongur hurðin og fólk kemur inn. Tá fekk hann mót aftur: »Kom inn«, rópar hann.

Hetta haiar.

»Kom higar«, rópar hann aftur.

Tá er tað Klávasardóttir.

»Á, er tað tú. Eg helt tað var mamman«, stamar Kálvur nipin úr hálvmýrkrinum.

»Ja, eg komi at biðja eina glóð. Hirðingin hjá okkum er út-brende«.

»Eingin er inni uttan eg, eg veit ikki, hvar tey eru«.

»Tey fóru av húsum onkustaðni, eg sá tey fóru niðan gjøgnum geilarnar við rossi«.

»Við rossi? ... Kann tú ikki biða her, til tað er heilt ljóst, eg ræðist so illa«.

Jú, tað skuldi hon. »Eg kann fara uttar til fyrstaðin at seta meg, meðan tú letur teg í«.

Tá ið Kálvur er liðugur at lata seg í, fer hann uttar í roypstovuna og setir seg hinumegin fyrstaðin. So sita tey eina lótu tígandi, smá-flenna og hyggja niður fyri seg.

Nú heldur Kálvur fyri: »Tað er stuttligt, at vit eru einsamöll inni, heldur tú ikki tað?«

Jú, tað helt hon eisini. Aftur sótu tey og tagdu og struku eftir fyrstaðhornunum.

Tá spyr Kálvur: »Hvussu livir pápi tín?«

»Hann livir tolliliga, men hann skal liggja so leingi. Nú eiga vit ongan, sum kann leggja nakað inn. Eg veit ikki, hvussu tað skal vera vorðið, vit eiga ikki ein dögurða longur«.

»So er synd í tykkum, meðni«, stamar Kálvur og fer yvir um